

๒๖

สกุติ - กุติ

สภาพที่เป็นธรรมย่อมนำสัตว์ไปสู่สกุติ

และสภาพที่เป็นอธรรมย่อมนำสัตว์ไปสู่กุติ

สภาพที่เป็นบุญก็ย่อมนำสัตว์ไปสู่สกุติ

สภาพที่เป็นบาปก็ย่อมนำสัตว์ไปสู่กุติ

สภาพที่เป็นบุญ เป็นดวงใส ติดอยู่ในศูนย์กลางดวงธรรม
ที่ทำให้เป็นมนุษย์แบบเดียวกัน

ถ้าดวงบุญใหญ่โตก็นำไปสู่สวรรค์

ถ้าดวงบาปใหญ่โตกว่าก็นำไปสู่นรก

ใครจะแก้ไขอย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่ได้ทั้งนั้น ย่อมเป็นไปตาม
คติของตน เหมือนหญิงชายจะเป็นสามีภรรยากันใครก็แล้วแต่ จะ
ต้องตกลงใจของกันและกันเอง

ฉะนั้น การที่สัตว์จะไปสู่กุติ ภูผดิ่งดูตมียอยู่ ทำความชั่วไม่
มีความดีเข้าไปจนเจือเลย แม้เพียงเท่าปลายผมปลายขน พอแตก
กายทำลายชั้นธั โลกันตร์ดิ่งดูตเอาไป จะไปอยู่ที่อื่นใดไม่ได้ทั้งนั้น
อายตนะบาปดิ่งดูตไปทันที ถ้าว่าภพหย่อนลงกว่านั้นมา ก็ไปอยู่

ในอเวจี มหาตাপนรก เหล่านี้ เป็นต้น

แต่พอมาเกิดในจำพวกสัตว์เดรัจฉานได้ สัตว์เดรัจฉานก็ดึงดูดเอาไปเกิดในจำพวกสัตว์เดรัจฉาน แต่ถ้าทำความผิดไม่ถึงขนาดนั้น ก็ไปเกิดเป็นเปรต อสุรกาย ตามลำดับไป

ถ้าทำความดีด้วย กาย วาจา ใจ ไม่มีความชั่วบาปเข้ามาเจือปนเลย พอแตกกายทำลายขันธ์ อายตนะของมนุษย์ดึงดูด เข้าสู่คัพภสัตว์ ไปติดอยู่ในกำเนิดมนุษย์

ถ้าดีมากขึ้นไปกว่านี้ ก็ไปเกิดในจำพวกเทวดา เป็นชั้นๆ สูงขึ้น ชั้นจาตุมหาราช ชั้นดาวดึงส์ ชั้นยามา ชั้นดุสิต ชั้นนิมมานรดี ชั้นปรนิมมิตวสวัตตี สูงขึ้นไปตามสภาพของกรรมดึงดูดกันเองว่าตนได้กระทำความดีขนาดเท่าไร ควรอยู่ควรเกิดในที่ไหน เมื่อตรงกับอายตนะไหน อายตนะนั้นก็ดึงดูดไป

เรามีอายตนะสำหรับเหนี่ยวรั้งและดึงดูดกันทั้งนั้น เราติดอยู่ในมนุษย์นี้ไปไหนได้เมื่อไร ไปไม่ได้ทั้งนั้น อยากจะตายก็ตายไม่ได้ บ่นไปเถอะก็ไม่ตาย แต่พอถึงกำหนด ไม่อยากตายก็ต้องตาย จะถูกบังคับบัญชาอย่างนี้ ดึงดูดอย่างนี้เสมอไป

เหตุนี้เราจึงได้แสวงหาบุญ บุญจะได้ดึงดูดไปสู่สุคติ ทุกคิจะได้ไม่มีต่อไป